Ч. 168. Пятниця 12 серпня (30 липня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Переговори правительства з партиями і криза в Колі польскім. — Намірена ческа маніфестация у Відни. — З Угорщини. — Болгария а Туреччина. — Держави а Крета. — Замах на бурмістра Ню-Йорку.

Віденьскі ґазети доносять, що президент міністрів бар. Бінерт приїде дня 16 с. м. до Відня і возьме участь в торжествах з нагоди роковин цісарских уродин, а при сій нагоді буде вести переговори з предсідателями клюбів. Переговори ті потревають лиш коротко, а бар. Бінерт поїде назад на вакациї і не верне аж з кінцем серпня. — З польскої сторони доказують, що повисша вість не відповідає фактичному станови річи. З народно-демократичної партиї виступлять що найбільше два або три єї члени.

Виходячі в Берні „Lidove Noviny" доносять, що в осени виступлять з Кола польского слідуючі члени всепольскої партиї (вшехполяки): др. Діциюс, Ґаль, др. Ґольд, Дембский, Бєньовский, Крупка і Томашевский. До тих прилучать ся вже виступивші члени: бар. Баталія, др. Ґерман і др. Копиціньский. Всі ті члени мають уконституовати ся в окремий клюб і вибрати головою пос. Ґермана. — Кажуть, що всї ті члени мають утворити окрему партию, звану партиєю праці.

Чехи з Чехії лагодять ся устроїти у Відни в днях 14 і 15 с. м. велику маніфестацию в користь своїх братів проживаючих у Відни і в тій цїли вибирають ся громадно до Відня. Рівночасно видали відозву взиваючу до складок для товариства імени Коменьского і для ческих шкіл у Відни. Се очевидно не сподобало ся віденьским Нїмцям, а предсїдателї нїмецких товариств для охорони зажадали від віденьскої полїциї, щоби заказала ческі торжества у Відни, бо готово при сїй нагоді прийти до великих розрухів. З другої же сторони віднесли ся аранжери ческих торжеств до поліциї з просьбою, щоби она взяла їх в опіку, що дирекция поліциї й обіцяла.

„N. fr. Presse" подає розмову кореспондента париской ґазети „Matin" з угорским президентом міністрів Кін-Гедерварім. — Президент міністрів порушив справи як внутрішні так і заграничної політики Угорщини і сказав, що не має ні найменшої обави, щоби на Балкані мало прийти до якоїсь кризи. Турецко-болгарске непорозуміне буде залагоджене в мирній дорозі. О тім, щоби македоньский рух переніс ся до Босни, нема й бесіди а панславізм єсть рух, в котрий лиш академіки вірять. На основі своєї 20-лїтної практики в Хорватиї може Кін-Гедерварі звірити, що полудневі Славяни в своїй солідарности не підуть так далеко, щоби пішли в огонь. Велико-сербска ідея в очах австро-угорских Славян полудневих єсть утопією.

Дальше заявив Кін-Гедерварі, що було би божевільностию, щоби Угорщина при кождій нагоді виступала ворожо против Австриї, з котрою впрочім мусить жити. — До сеї розмови додає кореспондент згаданої ґазети замітку, що по розмовах і спостереженях, пороблених в Празї і Загребі, може ствердити, що ріжнородні народи замешкуючі австро-угорску монархію, резиґнують зі своїх специяльних претенсий, коли зближає ся спільна небезпечність.

До „Polit. Korr." доносять з Софії, що чутка, мов би відносини межи Болгариєю а Туреччиною вналідок звістних подій в Македониї там погіршили ся, що викликують обаву, не відповідає фактичному станови річи. В публичнім мнїню в Болгариї настало значне у-

---

Побіда жінки.

З норвежского — Кнута Гамсуна.

Я був кондуктором трамваю в Чікаґо. Спершу призначено мене на лінію Гельштед. Був се трамвай кінний, що ішов далеко від середмістя в долину до торговиці худоби. Наша служба в ночи не все була безпечна на тій лінії, така маса простого народу їздила в ночи тою дорогою. Нам не вільно було стріляти до людий, бо на випадок нещастя трамваєве товариство мусіло нагороджувати страти. Що-до мене, то я не мав зовсім револьвера; я вірив у своє щастє. Зрештою чоловік мало коли без оружя: я мав ключ від гальми, котрий можна було виймити кождої хвилі, а він міг дуже придати ся. Всеж таки я ужив єго всього один раз.

Одного разу, під конець 1886 р., надійшла з торговиці худоби велика гурма Ірляндців і заповнила зовсім мій віз. Всі були пяні і мали при собі фляшки: співали голосно і не хотіли платити, хоч ми вже рушили з місця. Они казали, що платять товариству цілий рік по пять центів рано і вечером, але нині не будуть платити. Се не було таке страшне, однак я не повинен був позволити їм їхати даром зі страху перед шпигунами, що стояли на услугах товариства і мали наглядати за чесностию кондукторів.

До воза війшов констебль. Постояв кілька мінут, сказав кілька слів про погоду і знов зіскочив, тому, що віз був уже переповнений.

Я знав дуже добре, що на одно слово констебля всі пасажири заплатили би по пять центів, але я мовчав.

— Ви чому не пожалували ся на нас? — спитав один.

— Я не уважав того потрібним, — відповів я — бо маю діло з джентльменами.

Деякі зачали сьміяти ся, але инші згодили ся зі мною і заплатили за всіх.

За рік я служив на лінії Коледж. Се була знаменита зміна. Тепер я мав поїзд із двох, часом трох ваґонів, що порушали ся силою підземного каблю. Публика була в тім районї елеґантна і я мусів збирати пятачки в рукавичках. Тут не треба було упоминати ся о заплату. Тут і лучила ся менї незвичайна пригода.

Десь перед сьвятим вечером рано — я тоді мав денну службу — війшов один пан і розпочав зі мною розмову. Коли я заходив до ваґонів, він чекав, аж я верну на задну плятформу на своє місце і розмовляв дальше зі мною. Мав около 30 літ, був блїдий, з вусами, дуже гарно одягнений, але без плаща, хоч було досить холодно.

— Я їду до дому — сказав він. — Хочу випередити свою жінку.

— Різдвяний дарунок — замітив я.

— Так — відповів він і усьміхнув ся. Але то була дивна усьмішка, радше ґримас.

— Кілько заробляєте? — спитав він.

Се рідке питанє в краю Єнкі і я сказав, кілько дістаю.

— Хочете заробити окремо десять долярів? — спитав він.

— Так.

Він виймив портфель і без дальшої розмови подав менї банкнот. При тім сказав, що має до мене довірє.

— Щож я маю зробити? — спитав я.

Він зажадав розкладу годин моєї служби і сказав:

— Ви працюєте вісім годин на день?

— Так.

— В часї одної своєї тури будете менї потрібні до дечого. Тут на розі улиці Монро переїздите понад отвір, що іде в долину, до підземного каблю. Над тим отвором є накривка, я підійму єї і спущу ся в долину.

— Хочете покінчити з собою?

— Не цїлком. Хочу вдати, що так.

— Ага.

— Ви затримаєте поїзд і витягнете мене, хоч я буду противити ся.

— Добре.

— Дякую. Я ще не зовсім збожеволів, як ви може думаєте. Роблю все те ізза своєї жінки. Она повинна бачити, що я хочу вмерти.

— Значить, ваша жінка буде якраз тоді в моїм поїзді?

— Так. Она сяде до the grip.

Я здивував ся. The grip се ваґон керманича, де він стоїть і поводить. Се ваґон не закритий, в зимні дні там холодно і до него нїхто не сїдає.

спокоєнє. В першій лінії треба то завдячувати зовсім розважному поступованю болгарского правительства, котре уникало всего, що можна би було уважати за вмішуванє ся до внутрішних справ Туреччини і обмежило ся лиш на тім, що насильства і люте поступованє против болгарского населеня в Македонії назвало лиш способами недостойними культурної держави. До того успокоєня причинило ся й то, що в лютім поступованю лежить вина приказів підрядних органів а центральне правительство в Константинополи не можна за то винувати, бо оно тому противне. В дипльоматичних кругах в Софії запанувало переконанє, що обава дальших запутанин єсть зовсім безосновна.

В сій самій справі доносять з Константинополя: Мимо нових напастий болгарскої праси єсть в кругах Порти то переконанє, що турецко-болгарский спір ізза роззброюваня македоньских Болгар переступив остре стадиюм, особливо же длятого, що, як зачувати, деякі великі держави радами і одобренєм роззброєня вплинули на болгарске правительство.

Великі держави, що опікують ся Кретою, стають по стороні Туреччини. З Константинополя доносять, що Порта одержала вже відповідь від всіх держав, що опікують ся Кретою, на єї послідний крок що до кандидатури Веніцельоса і других Кретийців до грецких народних зборів. Після інформациї Порти заявили держави знову, що недопустять до участи Кретийців в грецких народних зборах і готові виступити чинно против висиланя кретийских делеґатів.

Бурмістр Ню-Йорку, Вілєм Ґайнор, став ся жертвою замаху. Підчас коли Ґайнор сідав на пароход німецкого Льойда „Цісар Вільгельм Великий“, щоби відплисти до Европи, стрілив до него робітник Юлій Ґаллягер, котрий був занятий в міских доках а котрого відправили за пияньство. Ґаллягер, котрого зараз зловлено, казав, що хотів пімстити ся на бурмістрі за то, що він позбавив єго хліба. Ґаллягер стрілив три рази, але лиш одна куля поцілила Ґайнора в карк і застрягла там. Рана єсть тяжка, але не загрожуюча житю і єсть надія, що він подужає; єго зараз відставлено до шпиталю. Ґайнор здобув собі борзо славу „чеснного бурмістра“, але й наробив собі тим богато ворогів. Він єсть одною із найвизначнійших політичних личностий в Сполучених Державах і не виключена можливість, що при найблизших виборах президента буде поставлена єго кандидатура. Тому той замах на него наробив в цілім сьвіті великої сензациї.

Новинки.

Львів, дня 11-го серпня 1910.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував надзвичайного професора фізики загальної і технічної на львівскій політехніці, дра Тад. Годлевского, звичайним професором тих предметів. — П. Міністер віроісповідань і просьвіти затвердив іменованє професора рускої гімназиї у Львові, Петра Скобельского консерватором секциї III (для руских архівалій) для політичних повітів: Бібрка, Богородчани, Борщів, Бучач, Чортків, Долина, Дрогобич, Городенка, Гусятин, Калуш, Коломия, Косів, Надвірна, Печеніжин, Підгайці, Рогатин, Рудки, Самбір, Скалат, Снятин, Станиславів, Старий Самбір, Стрий, Товмач, Теребовля, Турка, Заліщики і Жидачів на дальших 5 літ.

— **Є. Е. Пр. Владика перемиский** Константин Чехович вернув до Перемишля.

— **З нотарияту.** П. Міністер справедливости іменував кандидата нотаріяльного Казимира Війонткевича нотарем в Жидачеві.

— **Попис неграмотних вояків.** В Штокерав під Віднем відбув ся дня 6 с. м. при 7 п. уланів рекрутованім з Русинів, попис 70 і кількох вояків, для котрих уладжено курс читаня і писаня. Попис, що відбув ся під проводом польного курата о. Антона Каляги і в присутности полкової команди та многих офіцирів, випав дуже добре. Вояки, що ще недавно були анальфабетами, списали ся перед своєю властию незвичайними поступами в науці, читаючи дуже добре і пишучи вільні диктати на таблици. Радість і велике вдоволенє малювались на лицях пописуючих ся вояків, а присутна військова старшина не могла надивувати ся і висказала своє признанє і щиру подяку о. Калязі та учителям пп. Процькови і Понячкови за труди при тім курсі.

— **Знов отроєнє грибами.** З Теребовлі доносять: 20-літна Франціґшка Ґахова в Підгайчиках споживши зварених грибів, померла в страшних муках мимо сейчасової помочи лікарскої.

— **Зьвір в людскім тілі.** У Вовчківцях коло Заболотова 22-літний Петро Манилюк убив сими днями сокирою 60-літного батька своєї братової Ґавдуна. Манилюк прийшов був до своєї братової зварити собі обід, на що она не хотіла позволити. Манилюк набив єї і наганьбив та й поставив на своїм. Побита пішла тоді пожалувати ся свому батькови Ґавдунови, котрий прийшов до хати і став сварити Манилюка за єго брутальність. Манилюк тоді не питаючи богато вхопив сокиру і одним замахом зробив смерть старому. Убийника арештовано.

— **Нещаслива пригода в касарни.** З Перемишля доносять: Дня 4 с. м. в пятницю стала ся тут в касарни на Засяню пригода, котрої жертвою став ся 22-літний народний учитель Іван Тарнавский з Ряшева, котрий відбував тут вправи при відділі учителів-резервістів. Того дня по годині 5 рано винесено на подвірє з маґазину кілька машинових карабінів, з котрими небавком призначений конвой з офіцирами мав виїхати на вправи в околицю Перемишля. Як звістно, сей інтересний інструмент громадного мордованя нараз цілих відділів ворожого війска виказав знамениті результати в недавній российско-япаньскій війні і тому від кількох літ се оружиє завела у себе також австрийска армія. Отсей прилад, найновійшої конструкциї, ще лішпої як у Франциї, де машинові карабіни заведено вже перед российско-япаньскою війною, з нечуваною скоростию витереблює в одній мінуті ґурт зложений з 250 патронів, а притім повортний на всі боки, з найдокладнійшим реґулятором дистансу, фунґує з незвичайною влучностию і оден машиновий карабін може нераз заподіяти у ворожих рядах більше знищеня як цілий полк стріляючого войска. Тому то страшні ті прилади на подвірю обступив гурток цікавих з відділу учителів резервістів і попросив дотичного цуґсфірера, аби пояснив їм їх конструкцию і ужиток. В найлішшій вірі, що прилад порожний, цуґсфірер зовсім свобідно став пояснювати зібраним склад апарату. Тоді несподівано упав вистріл сліпого патрона і весь набій пішов в ногу стоячому напротив цівки Тарнавскому. На кілька кроків сліпий патрон разить подібно як острий і рана від сліпого патрона значно небезпечнійша як від патрона острого, бо легко приводить затроєнє крови. В тім випадку

— Она сяде до the grip — говорив дальше пан. — Писала про се до свого любаса. Я читав лист.

— Добре, але я упереджаю вас, що ви мусите спішити ся, коли будете підіймати накривку і спускати ся в отвір. Инакше за нами приїде новий поїзд. Ми курсуємо з перервами що три мінути.

— Я все те зроблю — відповів пан. — Отвір буде відкритий, як я прийду. Він відкритий вже в сій хвили.

— Ше одно: звідки я буду знати, в якім поїзді поїде ваша жінка?

— Мені зателеґрафують. Дехто наглядає за нею. І моя жінка буде в цинамоновім футрі: пізнаєте єї легко, она дуже гарна. Як она зімліє, ви перенесете єї до аптики на розі.

Я спитав: — Ви говорили також з моїм керманичем?

— Так — сказав пан. — І я заплатив єму тілько, що вам. Але я не хочу, щоби ви оба говорили зі собою про се. Ви не повинні про се й згадувати.

— Ні.

— Ви перейдете до the grip, коли будете зближати ся до улиці Монро. Будьте уважні. Коли побачите мою голову над отвором, дайте сиґнал загальмувати і трамвай стане. Керманич поможе вам побороти мене і видобути з отвору, хоч я заявлю, що хочу вмирати.

Я подумав трохи про все і сказав:

— Мені здає ся, що ви могли би сховати свої гроші і не втаємничувати инших у свої пляни. Ви могли би лише спустити ся в долину, в отвір...

— Ай, Боже мій — перервав пан — я ризикую, що керманич не завважить мене, що ви не завважите мене...

— Се правда.

Ми поговорили ще про се й про те. Пан доїхав до кінцевої стациї і коли мій поїзд вернув ся, він поїхав з нами назад. На розі улиці Монро він сказав:

— Ось аптика, до котрої занесете мою жінку, коли зімліє.

І він зіскочив.

Я став богатший о десять долярів. Слава Богу, бувають і щасливі дні в житю.

Я ходив цілу зиму зі звоєм ґазет на спині і грудях для охорони від вітру. Так цокотів при кождім порушеню, що товариші мали сильно з чого сьміяти ся. Тепер було за що купити теплий кафтаник. Коли на другий раз товариші підійдуть до мене, аби почути моє цокотінє, тож то розчарують ся!

Я зробив дві чи три турі по місті, але нічого не притрафило ся. Коли я від'їхав четвертий раз, на стациї Котедж увійшла молода дама і сіла до the grip. Була в цинамоновім футрі. Я підійшов до неї і взяв гроші, а она глянула мені просто в очи. Була молода і дуже гарна. Очи в неї були невинні і сині.

Сердешна, нині стоїть перед тобою сильнійша проба — подумав я — але ти зробила мабуть маленьку дурницю і тепер будеш покарана. На всякий випадок мені буде приємно нести тебе делікатно до аптики.

Ми віхали в місто.

Я завважав із своєї плятформи, що керманич почав нараз розмовляти з дамою. Що він міг їй говорити? Він же не має права балакати з пасажирами в часі служби. Бачу, на велике здивованє, що дама присіласа близше до керманича, котрий покинув свою машину, та що она слухає уважно того, що він говорить їй.

Ми їхали дальше в місто, приставали і забирали пасажирів, приставали і випускали пасажирів, всьо ішло своїм порядком. Ми наближали ся до улиці Монро. Я подумав, що ексцентричний молодий панок вибрав удачно місце на розі тихої улиці Монро, де ледви єму перешкодить хто спустити ся в отвір. А потім я подумав, що бачив часто, як робітники трамваєвого товариства спускали ся в той отвір і направляли то, що могло там попсувати ся. Та коли чоловік стоїть в отворі, як переїздить трамвай, то мусить скорчити ся на кілька цалів, инакше машинерия під трамваєм відірве єму голову.

Тому що найблизша улиця була Монро, я вийшов до the grip. Ні керманич ні дама не розмовляли вже з собою. Послідне, що я запримітив, було, що керманич кивнув головою, немов то він годить ся з чимсь і потім поїхав повним бігом. Керманичем був тоді Ірляндець Пат.

— Звільни трохи біг! — сказав я керманичеви. — Річ у тім, що я побачив посеред шин чорну точку, що могла бути людскою головою, котра вихиляла ся з під землї. Я поглянув на даму: она вплялила зір у ту саму точку і задеревіла на своїм місци. Вже налякала ся можливого нещастя — подумав я, а що то буде з нею, коли побачить, що єї власний чоловік хоче вмерти.

(Конець буде).

крім рани вистріл поторощив голеневу кість. Раненого перевезено до войскового шпиталю. Поки що стан его лишає надію на поправу і виздоровлене. Згаданий цуґсфірер за свою похвальну чемність і ввічливість напитав собі найбільшої журби, хоч наочні сьвідки виказали вповні его невинність. Поки що не доказано, звідки взяв ся патрон в карабіні, чи лишив ся він там через недогляд з останніх вправ перед двома тиждними, чи відтак вложив его хтось.

— **Тучі, гради і зливи.** До сумних вістих з Тернопільщини і Золочівщини, Рогатина і Коломиї, які ми подали на сім місци, прилучають ся не менше сумні з Бережанщини, Перемишлянщини і Рогатинщини. Показує ся, що в послідних днях постигла страшна катастрофа значну часть нашого краю і розбила всі надії наших хліборобів, які викликав був у них несогірший сегорічний урожай. — Градова туча, яка лютила ся в золочівскім повіті навістила слідуючі громади: Ляцке велике і мале, Бонишин, Хильчичі, Почапи, Жуличі, Єлехівці, Городилів і Сасів. Туча градова перетягнула смугою 1500 м. широкою в напрямі зі сходу на захід. Град величини курячого яйця вибив до тла вівси, гречку, ббраболї, кукурудзу і т. д. — В Тернопільщині потерпіли найбільше громади: Плесківці і Городище.

— **Нещаслива пригода туристів в Татрах.** Минулого четверга вибрали ся із Закопаного в гори Татри 3 туристи: Шулякевич і Бізонь, студенти техніки і Яржина, абітуриент реальної школи, всі три зі Львова. По дорозі Бізонь відлучив ся, а оба другі пішли дальше на т. зв. Яворові Турні. Коли спускали ся з вершка линвою, урвала ся скала, до котрої линва була привязана і оба почали спадати в пропасть, кількадесять метрів глубоку, аж спинили ся на якійсь вистаючій скалї, розуміє ся оба сильно потовчені і покалїчені. Тут Яржина, котрий менше потовк ся і покалїчив ся, привязав сильнїйше потовченого Шулякевича линвою до скали, щоби, коли би зімлів, не полетів дальше у пропасть, накрив его пелериною, лишив єму трохи поживи, яку мав при собі, а сам пішов до колиби над Морским Оком, щоби звідтам завізвати кого на поміч, а зробивши то вернув до Закопаного. Минуло від часу пригоди 38 годин, доки Яржина дав знати о нещастю. Зараз в пятницю вечером вибрала ся перша партия, а на другий день відійшла друга партия в гори. І тут починає ся сумна подія.

Три дні шукано Шулякевича надармо. В горах дощ і сніг; мрака вкривала вершки і долини, лютив ся вихор. Все то утрудняло в нечуваний спосіб акцию ратункову. Нещаслива жертва необачної туристики лежав через кільканайцять годин привязаний до скали над пропастию. Живив ся лиш тим, що мав при собі в кишени, — кількома кусними чоколяди. Чотири партиї зложені з найздібнїйших гірників пішли шукати Шулякевича та надармо. Серед тих, що шукали, був також і найлїпший та найславнїйший провідник закопаньский, Климко Бахледа, чоловік літ 60. Та й сей пропав десь без слїду, так що й до нинїшного дня не можна було его відшукати. Здаєсь згинув подібною смертию як і Шулякевич.

Аж остаточно в понедїлок около пів до 2 год. по полудни знайдено Шулякевича. Він вже давно був погиб, може навіть замерз, бо в тих сторонах було тоді в горах 4 степенів морозу. Шулякевич лежав скулений, присипаний снїгом. Тіло его було незвичайно трудно видобути. Зужито 150 метрів линв і около 50 гаків безуспішно. Наконець завізвано поміч з угорскої сторони з Кесмарку і видобуто тіло з над пропасти. Шулякевич був сином ревідента каси ощадности у Львові.

— **Нещаслива пригода в млинї.** В американьскім паровім млинї Ізаака Штаєрмана в Дулибах, стрийского повіта, занятий був дня 4 с. м. робітник Микола Василенко із Нехухова. Коли вечером около 7-ої год. насипав пшеницї на млиньский валок, засипав его внаслїдок его власної неосторожности спадаючий з гори пшеничний шрот. Переходячий коло того місця робітник Адольф Бекер зачув, що зпід купи пшеничного шроту добуває ся слабий людский голос, отже при помочи других робітників кинув ся ратувати Василенка. Василенка видобули даючого ще слабі ознаки житя і закликали лїкаря, але всякий ратунок показав ся безуспішний і Василенко в кілька мінут по тім помер.

Телеґрами.

Закопане 11 серпня. Тїло Шулякевича спроваджено нинї до Закопаного; нинї по полудни відвезуть до Львова, де відбуде ся похорон.

Климка Бахледу, котрий в суботу пропав в горах, доси не знайдено. В виду безуспішних доси пошукувань, татраньска поготівля ратункова вертає нинї до Закопаного, а дальша акция ратункова буде здержана.

Мезієр 11 серпня. Лєблянк, котрий з Нансі полетів нинї рано літаком о 5 год. 32 мін., прилетів тут о 7 год. 50 мін.

Осек 11 серпня. Вчера перед полуднем лютила ся над Цетновом туча з градом величини голубячого яйця. Кукурудза і овес зовсім знищені.

Константинополь 11 серпня. Турецке посольство, котре в заступстві султана має зложити кн. Николаєви чорногорскому желаня з нагоди его ювилею, всїло під проводом був. везира Гуссейна Гільмі-паші на кружляк „Гаміді" і поплило до Бару (Антіварі).

Константинополь 11 серпня. „Ікдам" доносить, що мінїстерство маринарки постановило закупити в францускчх заведенях 5 канонірок.

Льондон 11 серпня. До „Morning Post" доносять з Шанґаю, що з приводу російско-японьского договора рада державна застановляла ся над зарядженями в цїли забезпеченя ненарушимости Монґолії. Постановлено вислати там дві дивізиї войска вивченого в новочасний спосіб, зорґанїзувати школи на хіньский взорець і побудувати зелїзницю з Пекіну через Монґолію. Рада войскова займає ся виготовленем проекту реорґанїзациї хіньскої армії.

Курс львівский.

Дня 10-го серпня 1910.	Платять К с	Жадають К с.	
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	664·—	672·—	
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	433·—	—·—	
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	556·—	562·—	
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	570·—	578·—	
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	110.40	
Банку гіпотечного 4½ прц. . .	99·—	99·70	
4½% листи заст. Банку краєв. .	99·80	100·50	
4% листи застав. Банку краєв. .	94·30	95·—	
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	96·—	—·—	
„ „ 4% льос в 41½ літ.	95·50	—·—	
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·90	93·60	
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні галицкі	97·90	98·60	
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—	
„ „ „ „ 4½%. .	99·70	100·40	
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	93·—	93·70	
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—	
„ „ 4% по 200 К .	93·20	93·90	
„ м. Львова 4% по 200 К .	92·—	92·70	
IV. Льоси.			
Міста Кракова	120.—	130·—	
Австрийскі черв. хреста	63·25	67·25	Курс віденьский
Угорскі черв. хреста	38·10	42·10	
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—	
Архік. Рудольфа 20 К. .	73·—	79·—	
Базиліка 10 К	29·—	33·—	
Йошіф 4 К	8·25	9·50	
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—	
V. Монети.			
Дукат цїсарский	11·36	11·48	
Рубель паперовий	2·53	2·54	
100 марок німецких	117·30	117·50	
Доляр американьский.	4·80	5·—	

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).